

Tak 21 : een veilig financieel instrument

Hieronder lichten we in detail de veiligheid van tak 21 levensverzekeringen toe.

Samengevat zijn er 5 redenen waarom verzekeraars in het algemeen een grotere veiligheid kunnen waarborgen

1. Aard van de business : lange termijn overeenkomsten vermijden liquiditeitsproblemen
2. Alle verplichtingen zijn steeds voor minimum 100% gedekt door de dekkingswaarden
3. Bovenop de dekkingswaarden geldt er nog een wettelijk verplichte kapitaalbuffer
4. Verzekeraars hanteren nog een extra solvabiliteitsmarge
5. Zeer strenge controle door de toezichthouder

1. Aarde van de business: Lange termijn overeenkomsten vermijden liquiditeitsproblemen

Levensverzekeringsovereenkomsten zijn over het algemeen lange termijn contracten. Deze contracten zijn veelal geïnspireerd vanuit fiscale invalshoek, denk maar aan pensioensparen, individuele levensverzekering , groepsverzekering, individuele pensioen toezegging...

Door de fiscaliteit is men verplicht deze contracten aan te houden tot 60 of 65 jarige leeftijd. Verzekeraars hanteren hiervoor een voorzichtige beleggingspolitiek , waarbij de beleggingen ter nakoming van de verbintenissen van hun tak 21 contracten grotendeels bestaan uit obligaties, met dan nog een groot aandeel Belgische staatsobligaties.

2. Alle verplichtingen zijn steeds voor minimum 100% gedekt door de dekkingswaarden

De Wet van 9 juli 1975 betreffende de controle op de verzekeringsondernemingen bepaalt dat verzekeringsmaatschappijen verplicht zijn een speciaal vermogen aan te houden om alle verplichtingen naar verzekerden of begunstigen na te leven.

Dit vermogen - de zogenaamde “dekkingswaarden” – vormen een afzonderlijk patrimonium van toegewezen (gereserveerde) financiële activa.

Dit vermogen kan ENKEL worden gebruikt tot uitvoering van de verplichtingen tegenover de verzekeringscliënten.

Verzekeringklanten hebben een wettelijk voorrecht op de dekkingswaarden.

Deze financiële activa maken deel uit van een afzonderlijk beheer en vormen een speciaal vermogen dat volledig is afgescheiden is van de andere financiële verzekeringsactiviteiten.

Deze dekkingswaarden moeten de verzekeraars in volle eigendom toebehoren.

Wanneer de levensverzekering een vast rendement waarborgt, gelden er bovendien strikte beleggingsregels: risicovolle beleggingen zijn uitgesloten.

Deze dekkingswaarden bestaan uit financiële vast activa zoals vastgoed, obligaties, cash,...

De waarde van de toegewezen financiële activa moet minstens gelijk zijn aan het bedrag van de verplichtingen van de verzekeraar (technische voorzieningen) tegenover de klanten.

De Nationale Bank van België ziet hierop toe.

Op deze wijze zijn de verplichtingen van verzekeraars naar klanten toe altijd minstens voor 100% ingedekt.

3. Bovenop de dekkingswaarden geldt er nog een wettelijk verplichte kapitaalbuffer

Elke verzekeraar dient bovenop zijn technische voorzieningen een kapitaalbuffer aan te leggen als bijkomende beveiliging naar klanten toe.

Voor de verzekeringstakken 21 en 26 bedraagt de wettelijk solvabiliteitsmarge 4% bovenop de dekkingswaarden.

Indien de dekkingswaarden zouden dalen, moet de verzekeringsonderneming putten uit haar eigen vermogen om ze aan te vullen. Deze buffer in het eigen vermogen – ook solvabiliteitsmarge genoemd – dient dus als bijkomende waarborg voor de belangen van de klanten en moet ook te allen tijde aan een streng minimumniveau voldoen.

De regels aangaande de solvabiliteitsmarges zullen in 2016 verder aangescherpt worden ingevolge de inwerkingtreding van de EU-richtlijn Solvency II.

4. Verzekeraars hanteren nog een extra solvabiliteitsmarge

In de praktijk leggen verzekeraars bovenop de wettelijk verplichte marge nog een eigen buffer aan.

Deze extra marge bedraagt gemiddeld nog eens tussen de 60 en de 80% bovenop de wettelijke marge.

5. Zeer strenge controle door de toezichthouder

Dit toezicht verloopt sinds één april 2011 via twee autonome toezichthouders, namelijk de Nationale Bank van België (NBB) en de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten, kort FSMA.

De Nationale Bank van België controleert de bovenvermelde beveiligingsmechanismen.

Dit gebeurt door:

- Een verplichte driemaandelijke rapportering van de verzekeraar aan de Nationale Bank over de toereikendheid van de toegewezen financiële activa (of dekkingswaarden) en de solvabiliteitsmarge.
- Zodra deze kapitaalbuffer onder de wettelijke limieten zou dalen, verplicht de Nationale Bank de verzekeraar om onmiddellijke maatregelen te treffen of zelfs te herkapitaliseren.
- De Nationale Bank ziet ook toe op de rentabiliteit van de verzekeraar als geheel en per afzonderlijke productgroep. Dat betekent dat de Nationale bank kan ingrijpen van zodra er iets fout gaat met het beleid van de verzekeraar, waardoor hij structurele verliezen zou boeken in een bepaalde productgroep en hierdoor de solvabiliteitsmarge in gevaar zou brengen.